

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagoi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ, I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

VIA LLIURE

—Ja pot passar, ja, que no trobarà cap destorb en tota la línia.

Els passavolants

Catalunya, tornada a la vida de poble conscient, és a dir, a la vida de nació, s'afirma cada dia més bellament. La civilització catalana, vella d'un milenar, torna a alçar-se de les fondàries de la història. Filla del permanent esperit de la raça, està descolgant-se d'entre mig de les runes i s'eleva novament, airosa, daurada, damunt la nostra terra, vora la nostra mar, sota el nostre cel.

Aquesta civilització ressucitada és allò que hi ha de substancial en la nostra pàtria. Catalunya torna a ésser catalana, sap que és catalana, i no vol ésser res més que catalana. El sentit d'eternitat que li ve de la seva consciència nacional li dicta els seus destins i li assegura el seu esdevenidor.

Davant aquest magnífic edifici de la civilització catalana en reconstrucció, passen els partits, passen els governs, passen les autoritats, passen els amics i els enemics. Tenim dies serens de sol i dies foscos de tempesta. Però no hi ha res en el món, ni homes ni coses, ni agressions ni afalags, que pugui enderrocar el novell edifici o pugui suspendre els seus treballs d'ascensió.

Catalunya és avui lo etern, lo fort, lo indestructible, per als catalans. Tot lo altre són coses que passen, efímeres. Contra aquesta realitat indestructible no poden absolutament res ni les llusors passatgeres, ni els homes passavolants.

Els passavolants entren i surten de casa nostra. Els catalans els saludem, i devengades deixem de saludar-los. Si convé riem, irònics. I quan els passavolants són fora, el nostre edifici nacional resta en peu, bell com sempre; i cada dia, quan el sol es pon, hi ha damunt d'ell algunes pedres més. Aquesta és la nostra obra, l'obra col·lectiva dels fills de Catalunya. Els passavolants, hostes d'un dia, poden guaitar-la, però no hi poden fer res, ni en bé ni en mal.

en el moment electoral, votaran amb ella. La votaran per rencor envers els seus adversaris, per a que amb ella no pateixi el catalanisme, però la votaran. La «Lliga» viu dels seus amics d'un dia. La «Lliga», mentre no aparegui una altra agrupació catalanista, capaç de guanyar eleccions, rebrà en el dia electoral els sufragis dels que's passen l'any malparlant d'ella.

El viatge reial haurà estat un episodi. La «Lliga» haurà contribuït—ja ho advertim— a l'èxit. Però cap valor polític de Catalunya sofrirà mutacions. Cap força catalana minvarà.

PARADOX

Passant i mirant

nosaltres, vells republicans, la visita del Rei no'ns ha fet calor ni fret, però a nosaltres, observadors d'afició, ens ha donat un motiu per a satisfer aquesta curiositat inestroncable que ens fa fixar en totes les petites coses que passen al nostre entorn.

La primera cosa que vàrem notar fou l'afany de la «Lliga» per a que Barcelona fes un acte d'adhesió a la monarquia. No era bona l'ocasió per a logar-ho però a la «Lliga» són vius i disfressaven l'homenatge de protesta. Per a afermar la nostra catalanitat aconsellaren l'exhibició de la bandera catalana i fins els nois de *La Veu*, deixant les plomes, agafaren la mitja cana i dedicaren el diumenge a la venda, a la menuda, de barres.

Va obeir, com sempre, la nostre gent i s'ompliren balcones i finestres de draps catalans, resultant no una protesta, sinó una manifestació d'entusiasme que Barcelona, vestint els colors que li escauen, dedicava a Don Anfòs. Un contrast digne de notar-se era la tranquil·litat del poble de Barcelona i l'esfereïment de les autoritats. El més serè era el Rei, però els que l'acompanyaven *no les tenien totes*. Els semblava que corrien un perill, no sabien

nisme, i particularment per a la «Lliga». El catalanisme és quelcom tan fondo i tan naturalment espontani que no influeix damunt d'ell jornades transitòries per rutilants que siguin. Respecte a la «Lliga», aleació pública, no patirà ni una deserció, ni una ruptura, precisament per la seva contextura especialíssima de partit elàstic. Els seus elements moderats la seguiran amb més identificació; els elements radicals del catalanisme, tal volta s'allunyi més d'ella, però en el moment substancialment regionalista, és a dir,

La tornada dels viatges

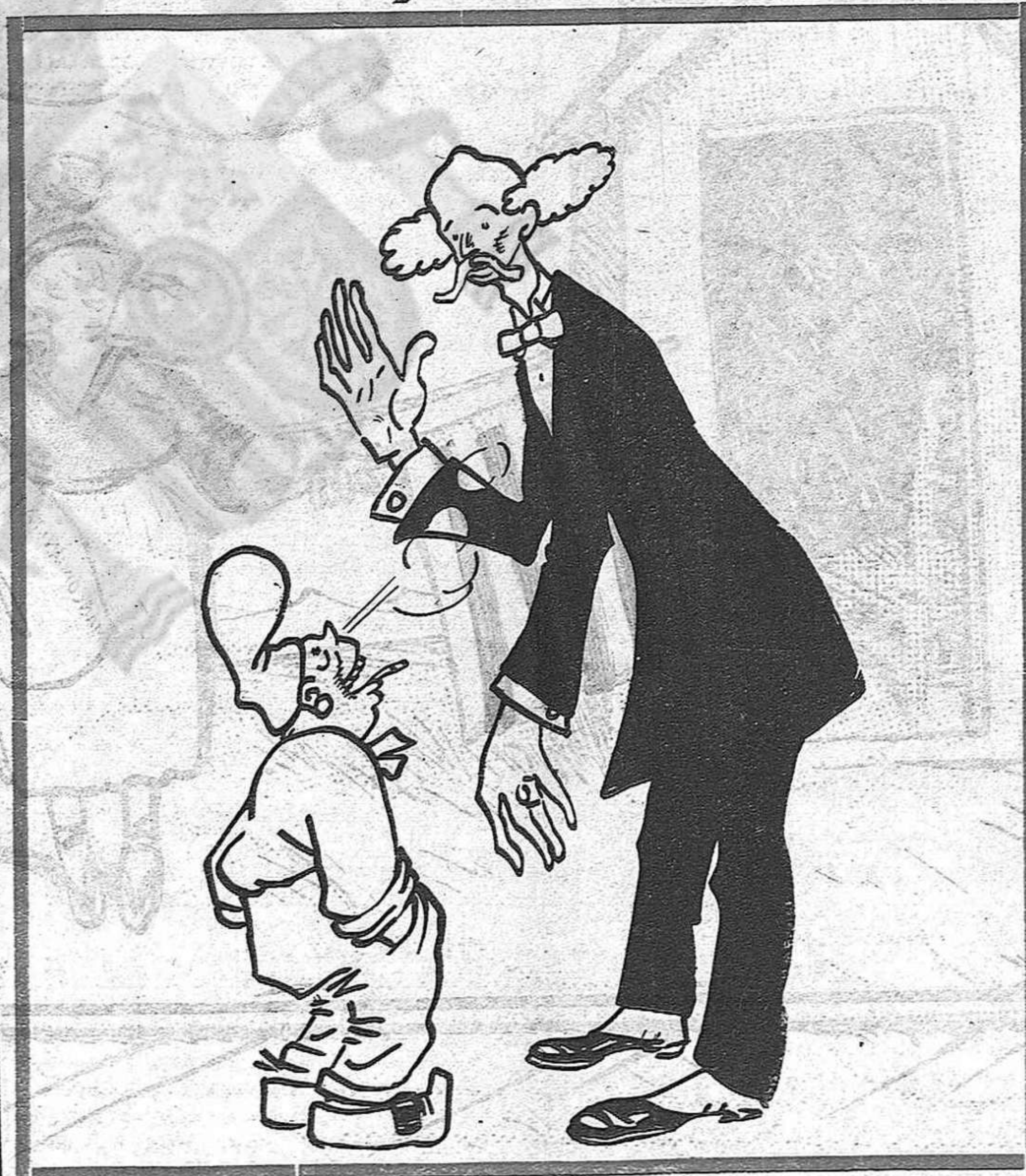
OLDRIEM tenir ara la premsa de 1904, la nostra i la madrilenya, per a comparar les narracions i comentaris del viatge reial d'aleshores amb l'actual. Idèntica sorpresa per l'èxit, exactes descripcions de multituds entusiastes, les mateixes deduccions polítiques. Aquests viatges reials semblen de circumvalació i els seus comentaristes repeteixen les visions.

Dos escriptors, s'han destacat de l'anònim prosa periodística, l'Amadeu Hurtado i En «Gaziel» i tots dos han coincidit en atribuir a la força emotiva del nostre poble el suposat èxit reial. Però l'emoció davant de lo secularment prestigiós no és privativa del nostre poble. Arreu on vagin els reis, aquella part del poble ingènua i enlluernativa, els eguirà. A Irlanda acudiria avui el rei d'Anglaterra i trobaria acataments. Itàlia elegeix 160 diputats socialistes, sofreix els símptomes premonitoris de la revolució, i el seu rei reb homenatges, i al seu honor se fan manifestacions imponents. En Maragall va veure més clar: el rei representa un secular prestigi i és una cosa viri, i no se li poden oposar sentiments fugitius, ni fórmules públiques.

Però avui aquesta sugestió de la reialesa damunt dels senzills i dels vanitosos, no explicaria sinó l'entusiasme—que no ha estat indescriptible—l'acatament de la ciutat burgesa. Temps enrera, existia en la nostra burgesia i menestralia, un sentiment subversiu que no's deturava davant del poder reial. Però aleshores no s'havia produït encara l'aconteixement històric d'una revolució social i de l'adveniment al poder dels treballadors. Ara, el Rei, representa la permanència i vigilància dels seus monopolis. El Rei és la propietat, el Rei és el dret de domini a la fàbrica o al taller, el Rei és la llei escrita, el Rei és l'ordre, l'ordre en absolut, contra totes les veleïtats revolucionàries, encara que siguin polítiques. I naturalment, l'home que s'ha sentit la seva casta social per damunt de totes les etiquetes públiques, l'home que's feu somatent, acceptant totes les vigències legals, aclama al Rei.

Aquesta és nostra explicació i no cap altra, i menys encara, aquelles que vol presentar el viatge com un cop mortal per a el catala-

L'estranyesa del President

— ¡Caramba!... La primera barretina que veo.

— No'n faci cas: és que molts catalans, quan els veuen arribar a vostès... se l'embutxaquen.

quin, però un perill. An En Dato encara li xiulaven les orelles des d'un altre famós viatge. Però les multituds miraven somrient i fins amb certa simpatia al monarca espanyol i ni el més petit senzill incident pertorbà les reials jornades. En Dato i les autoritats encara no saben avenir-se'n.

Altres centenars de menudes coses podrien contar-se. Un altre contrast curiós l'oferia veure al Rei demòcratament habilitat conversant amb obrers de guant blanc. A la plaça de toros el públic feia callar un airós pas-doble per a que *La Marcha Real*, fora de lloc, saludés a Don Anfòs. En la visita als terrenys de Montjuich, S. M. donava la preferència de ses intimitats an En Pich i, segons el *Brusi*, ho feia per lo que plavia al Rei la *amena* conversa del popular diputat lerrouxista.

Tot, tot molt curiós. Podem assegurar que el pas de Don Anfòs per Barcelona, ens ha proporcionat a nosaltres, tossuts observadors, unes belles estones.

JEPH DE JESPU

Un viatge de plaer

AVEM llegit aquests dies darrerers la premsa madrilenya, i ens hem assabentat de coses que nosaltres, barcelonins, ignoràvem per complet. Davant els relats de la visita règia que fan els orgues de la capital espanyola, hem sospitat que aquella Barcelona, el nom de la qual encapsalava els telegrams i telefonemes, era una altra ciutat, ben llunyana de la nostra, qui sap si una de les ciutats populoses d'algun d'aquests planetes probablement habitats que roden per l'espai.

Si les descripcions periodístiques del viatge de Don Anfòs han estat enormement exagerades, més exageració hi ha encara en les conseqüències que's volen treure d'aquest viatge. Segons declaren el senyor Dato, el senyor Bergamín, *La Epoca* i una pila de polítics i de periòdics més, la presència passatgera de Don Anfòs a Barcelona ha fet un bé immens a Espanya i a la Monarquia. Tots aquells espectres del separatisme que fa algunes setmanes esparveraren els homes de les terres ibèriques, s'han esvaït davant el seguici del jove sobirà. Amb una frase tant inhàbil com mancada de mesura, l'incurable xerraire senyor Bergamín ha declarat que s'ha vist ara clarament que Barcelona és una província espanyola. Ja no som nació, ni regió. Som una província del reialme que governa des del seu Ministeri l'andaluc senyor Bergamín.

Si hem de creure a la premsa i als polítics de Madrid, un viatge és una medicina d'efectes fulminants. Vé a ésser com una combinació química de virtuts immediates. Gràcies a la eficàcia d'aquesta combinació, el cossos es transformen, els líquids passen a ésser sòlids, i els sòlids s'evaporen. Ara s'acaba d'evaporar el catalanisme. Unes quantes aclamacions, el sò d'unes xarangues, alguns discursos, no tots oportuns, han bastat per a produir l'evaporació d'aquelles coses alarmants i sinistres que feien tremolar les vestes del foc sagrat de la pàtria espanyola.

Mai no hauriem dit que un viatge de plaer, que ha tingut al Rei trenta sis hores dins Barcelona, pogués portar tots aquests efectes meravellosos, ràpids com els d'una purga. En el cas que aquesta ficció serveixi de conort a la premsa madrilenya i als polítics centralistes, poden continuar mantenint-la i cultivant-la. Però els hem d'advertir, caritativament, que tot això que diuen ho han somniat. Dies vindran, i no estan gaire lluny, en què els temuts espectres tornaran a aparèixer davant els seus ulls astorats. I no és pas que aqueixos espectres s'hagin amagat durant les reials jornades. És que els altres, enlluernats per les llusors i les colorines, aturdits pels crits i les músiques, no han vist l'existència d'allò que ells creuen espectres fills de febre o la follia, i que són en realitat el còs viu i l'esperit viu de Catalunya.

El drac es fa il·lusió d'haver matat Sant Jordi. Aquesta mateixa il·lusió se l'ha feta ja dotzenes de vegades. La veritat és una altra. I serà Sant Jordi, volem dir l'esperit català, el que matarà el drac, quan la vera jornada de glòria sigui arribada. —FULMEN

Deixem fer...

A tot arreu, menys a casa nostra, està produint-se un descens en el preu dels articles més indispensables per a la vida. L'alça fabulosa imposada a la roba, als queviures, no sols ha sigut aturada, sinó que de dia en dia disminueix.

Sols nosaltres restem subjectes a la gana, o al caprici dels nombrosos especuladors que trafiquen amb les substàncies, contra els que resulta inútil tota protesta. En va, les disposicions de les autoritats.

Les primeres poblacions d'Europa, han passat del prec a la violència. I obliguen als posseïdors de determinades mercaderies a posar les mateixes a la venda a tipus raonables, sigui quina sigui l'excusa que al·leguin per a no obeir. Els comerciants duts a la presó, compten a hores d'ara algunes dotzenes.

Compari's els procediments emplejats a fora i la passivitat, mortal de debò, de que a Espanya estem donant mostra. Miri's on som en punt a reprimir els abusos dels traficants i especuladors, i els aventatges assolits pels pobles que s'han ocupat de debò del problema d'anar vivint.

Aquí ens prenem la cosa a la fresca com correspon al país de la perfecta neutralitat.

A la seva hora es va tramitar el plet internacional, sense el nostre concurs.

Doncs també els problemes de la postguerra ens vindran resolts de fora, sense necessitat de que ens amoinem perquè sigui ara, o d'aquí a uns quants mesos.

Nosaltres hem fet de la calma i la serenitat, un principi filosòfic.

Si no podem comprar un parell de sabates, si ens manca lo imprescindible per a la taula, agafem la canya de pescar—per exemple—i en aquestes xafogoses nits d'estiu ens arribem al rompeolas a esperar la sortida del sol.

Allà, còmodament asseguts, podem comprar que tot augmenta, excepte els peixos.

Emperò, és lo mateix. Lo essencial és passar l'estona. I no amoinar-s'hi.

X. X.

CONTRAST

S RA Blanca de nom i de fets. Si no hagués sigut que quasi sempre anava bruta de la panxa d'esquitxos del fang

que per aquells camins de l'infern les petjades feien aixecar del sol de terra, hauria talment semblat un glop de lleit. Era estimada d'En Rafel per lo gallarda, valenta i fiada. Si n'era de fiada! Quan li abandonaven les riendes, comprenia aquella prova de confiança, son pas semblava més ferm i segur, aquí donava un cop de coll per treure el carro d'una rodera massa fonda, enllà inclinava tot son còs endarrera per a galgar a la baixada, sense que l'amo tingués de preocupar-se interrompent la bacina o les seves cabòries. També sabia ella que en arribant al primer hostal son treball seria recompensat amb un tros de sucre o un tros de pa remullat amb vi que ella remerciaria amb tres a quatre inclinacions de cap.

—Mal llamp! Quina nit més fosca, i com aprèta el vent i la pluja! Què és això? Que rellisques? Arri enllà, Blanca; posa-hi tota la teva ànima que un cop passat el bosc hauréu sortit del mal pas.

I an el mal pas estàvem; com si el camí i els elements estessin d'acord, tot d'una el carro fou assaltat per quatre bandolers que, un cop apoderats de quant va convenir-los, hi lligaren an el pobre home i sense que fossin escoltades les demandes de misericòrdia, son còs anà de dalt a baix del barranc.

Lliure la bèstia, anà fent via vers sa casa amb la càrrega al darrera, complint en aqueixa vida son sagrat deure, mentre els quatre lladres, amagats en la fondària del bosc se repartien amb les mans encara brutes de sang el producte de la seva haçanya.

P. ARENAS

Volta-la, Manela!

Este mundo es un fox-trot y quien no lo baila... un estaquirot.

El "Señorito"

MIREU-SE'L, amb la flor en el ojal, amb el berret de palla girat de cantó, amb les sabates baixes de llaços, amb el traje fet a l'última moda, mostrant un aire de conquis-

tador elegante, de tenorio acabat. És el deixeble i admirador d'En Joseito (al cel de la tauromàquia es trobi). És el concurrent entusiasta dels cafès-concerts. És el devot dels tangos i fox-trots moderns. És el seductor (de boquilla) de les donzelles més belles. És el lector constant de les novel·les galantes. Ell no vol sapiguer res de socialisme, ni de descobriments científics. A ell no l'interessen les lluites dels pobles que aspiren a la seva emancipació. Davant d'ell no signifiquen res els drames de la fam i de la misèria. Si indagueu els seus coneixements, no escoltareu jamai una frase sèria, ben pensada, sinó un teixit inarmònic i incoherent d'estúpides i banals insubstancialitats.

Crec que és això el retrat fidel d'aquest tipo popular que's nomena el señorito. Ell va del braç de la mujer-muñeca, la que solament té un empaig de mal entès romanticisme, la que no sap de la joventut més que la conversa xavacana d'un enamorat de paper d'estrassa, amb un repertori ridícul de paraules que són tretes del llibret dels enamorats o d'alguna novel·la insubstancial de les que desfan el cervell dels joves i de les noies igual que un bolado, ensenyant el camí dret i segur cap a la neurastènia.

La nostra raça pateix en gran escala d'aquesta plaga del señoritisme. En aquests moments d'intensa convulsió social, en que's deu repudiar tota insubstancialitat, en que's deu viure de realitats, això fa més mal que una pedregada. Sembla que aquesta inefectivitat d'una majoria de la joventut espanyola pesi com un negre estigma sobre els nostres caps.

FERMI PALAU CASELLAS

Siguem justos

NES promeses incomplertes per part del Govern, han disgustat al poble de Saragoça, que ha prè l'acord de rompre tota relació amb el senyor Dato, o poc menys.

L'Ajuntament saragoçà sembla haver-se prè la cosa en serio, oblidant, o desconeixent el sistema de governar que des de temps immemorials tenen els nostres ministres, pels que sembla haver-se inventat l'adagi, que resa: *el prometre no fa pobre*.

Precisament impliquen les promeses el més eficaç, entre tots els ressorts de Govern.

Prometre vol dir captació de voluntats, pagar dies i sembrar esperances. Vol dir sortejat el moment, donant temps al temps. Apeçaçar els problemes i ajornar indefinidament els conflictes, extrem importantíssim en un país com el nostre, en que per culpa d'uns i altres, per defectes imputables als de dalt, com als d'abaix, es fa impossible l'abordar seriosament els problemes.

Prometre i no complir, significa el ludir al donar la cara; tramejar el perill; vèncer, encara que sigui momentàniament, les dificultats.

Aquest procediment del balanceig, del copet a l'espatlla, de la melositat de paraula, ha fet la reputació de gran nombre d'homes de govern, despulats de tota altra condició que no sigués aquesta de dir a tot, *amèn*.

Es el secret dels polítics espanyols. El gran recurs dels qui aspiren a fer una mitjana carrera. L'afectuositat, la rialleta... Si fins sembla mentida que a Saragoça no ho sàpiguen, i que s'hagin molestat amb En Dato per una cosa com aquesta de que es dolen, tan senzilla, que està en l'ambient i que fa tot-hom.

Llevem de la història de la majoria dels nostres estatistes l'aspecte de la bonhomia, del dir a tota mena de pretensions, vagi-se'n tranquil, això corre pel meu compte, fet des d'aquest moment, i altres no menys conegudes, i què resta del seu prestigi?

Lo estrany, és que la gent no escarmentí. Pitjor, encara. Que se sulfuri i bescanti al qui, amb un lloable impuls de franquesa, no s'avé a representar una farsa que els anys han consagrat. Que és, per tant, consubstancial amb nosaltres.

Ara parla l'Ajuntament de Saragoça, d'engegar a la porra al pobre senyor Dato, que és la suprema exaltació de la política del

laissez faire, laissez passer; que no té altre defecte que el de seguir lo més fidelment possible, les petjades dels seus predecessors.

Creguin-nos els saragoçans. La seva protesta, és una desafinació. El càrrec que dirigeixen an En Dato, una injustícia manifesta.

TABER

A CÀNDID

Què deus di al llegi avui, oh noble Càndid, la gran premsa estrangera? (La d'Espanya no s'hi fixa amb aquestes «menudències»). Què deus pensar, veient la saragata que s'està armant entorn dels sacs de quartos que'ls vencedors demanen a Alemanya? Tu que, innocent, et creies que la guerra obeïa a una causa set cops santa i que'ls braus lluitadors no pretenien res més que desvanèixer l'amenaça que, per les nacions dèbils, l'aligot alemany representava!..

«L'espasa dels aliats—em deies sempre—és de forja altruista i democràtica. Una volta el gegant, abatut, caigui, quedarà a recó l'arma, i ja no's parlarà més d'interessos ni d'ambicions bastardes, sinó de coses belles, de cultura, de tot lo que ennobleix i eleva l'ànima.»

Doncs bé; el gegant, caigut, per terra roda, i, què fan aquells pobles que lluitaven solament perquè el món pogués 'ser lliure? Allà els tens, reunint-se i disputant-se—cada vuit o deu dies, sense que logrin posar-se mai d'acord. I, de què es tracta? De misèries humanes! D'interessos! D'allò que, segons tu t'imaginaves, havia de quedà oblidat per sempre, una volta la pau sigués firmada!..

Mentre s'ha discutit només la forma de deixar reventada a l'Alemanya, sempre s'han entès bé. Com un sol home, han votat els aliats totes les trabes que contra ella han ideat els caps d'orquestra desarmament, desfeta de l'esquadra, anejió de províncies i, per últim, una indemnització, quasi fantàstica, de cent vinticin mil milions, sangria que, essent d'or, representa un mar de barres.

Però, aquí, al repartir-se aquesta suma, (i això que sols la tenen «apuntada») s'han acabat la pau i l'harmonia. Tothom vol un tall gros. França en demana molt més de la meitat per ella sola; Anglaterra en voldria el quart; Itàlia diu que del vint per cent no'n treu un xavo; Bèlgica eixorda a crits; el Japó brama; Rumania protesta; Grècia xiscla; Portugal llença un riu d'amargues llàgrimes... Ningú, ningú es contenta amb la porció que'ls altres li senyalen, i la sessió, després de llargues hores de debats lamentables, s'ha d'aixecar, deixant per... quan se pugui la solució d'aquesta discrepància.

Ho veus, Càndid, ho veus? Tot l'altruisme d'aquells varons insignes vé a estrellar-se al topà amb un pilot d'or... hipotètic: davant dels sacs somniais, adéu, aliàncies! adéu, juraments fets en hores crítiques!.. No, senyor: primer, jo; després... els altres.

I... espera't!.. Ara són, només, disputes. Deixa, deixa que'l forn vagi escalfant-se, i els delegats es perdin el respecte, i les canyes un dia es tornin llances. Tu veuràs, amic Càndid, com es dona el cas—que, sang apart, fins tindrà gràcia—i de que, abans que Alemanya afluixi un centí, ja hi ha, per repartir-se'l, garrotades.

C. GUMA

El faceciós casament d'En Llesca

QUE En Carles Llesca era un terrible galantejador, ens ho demostraran els següents fets: Quan dormia, somniava que es trobava fent broma amb la difunta i cèlebre reina

egipciana Cleopatra; sempre que la ciutat de Barcelona organitzava qualche festa de la flor, En Carles constituïa el blanc on s'hi clavaven les agulles florides de les damisel·les; i finalment quan l'entusiasta del sexe estètic tenia temps sobrant, l'esmerçava llegint, amb gran cura i aficionament, una munió de llibrets, els títols dels quals eren No-

Sota el drap sagrat

El senyor Esteve.—Quin remei li queda, pobre home!...

velas galantes, Catálogo de piropos andaluces i Declaraciones amorosas en versos libres.

Mes heu's aquí que un matí en lloc de llegir aqueixa didàctica literatura, es dedica a enfondir els articles i anuncis de *La Vanguardia*. Però aviat hagué de jaquir el diari, car a la secció de la demanadissa hi trobà un avís que el feu commoure ultra mesura, aqueix deia així:

«Viudita millonaria, americana, joven, bella y escultural desea casarse como Dios manda con caballero formal. Para proposiciones presentarse personalmente en el despacho del señor Coca, Tallers 208. Nota.—No se admiten lios.»

Aquest anunci li cridà tant l'atenció, que al cap de pocs moments En Llesca sortia de casa seva i es traslladava amb un no res al despatx del senyor Coca.

L'agència d'aquest negociant era constituïda per un estret quiosc d'escala, dins del qual hi havien entatxonat un taulell, dues cadires i un sofà. Per ço així que En Llesca posà els peus dins de l'allerada agència si va trobar fortament encogit. No gens menys l'home avençà valerosament quiosc endintre i dirigint-se a un senyor de cara groga, que romanía darrera del taulell, li digué:

—Escolti, que hi ha don Coca?

—Si senyor, un servidor —respongué l'home de rostre pàl·lid—és don Coca.

—Doncs molt bé! Jo el demanava, perquè soc el «caballero formal» de la «viudita millonaria americana» que...

—Si bé! Ja el comprenc perfectament, no cal que parli més. Vostè vol casar-se amb la millonària, no és això?

—Justa la fusta!

—Doncs divinement, mes ara m'haurà de fer la mercè de donar-me una targeta o un paper amb els seus cognoms i adreça. Ademés l'hi haig de advertir que la senyora vídua actualment viu a l'Amèrica i sols vindrà a Barcelona quan sàpiga de segur que pot maridar-se amb un formal, per això com que veig que vostè en té la cara, d'aquí un mes els casarem a l'església de San Felip Neri a les deu en punt del matí, per tant aquell dia haurà de presentar-se amb tots els seus documents civils i eclesiàstics ben arreglats, que els d'ella també ens cuidarem que hi siguin.

—Molt bé diu, senyor don Coca, aquí té la meua targeta i ja ho sab a les seves ordres.

—Igualment.

—Passi-ho bé.

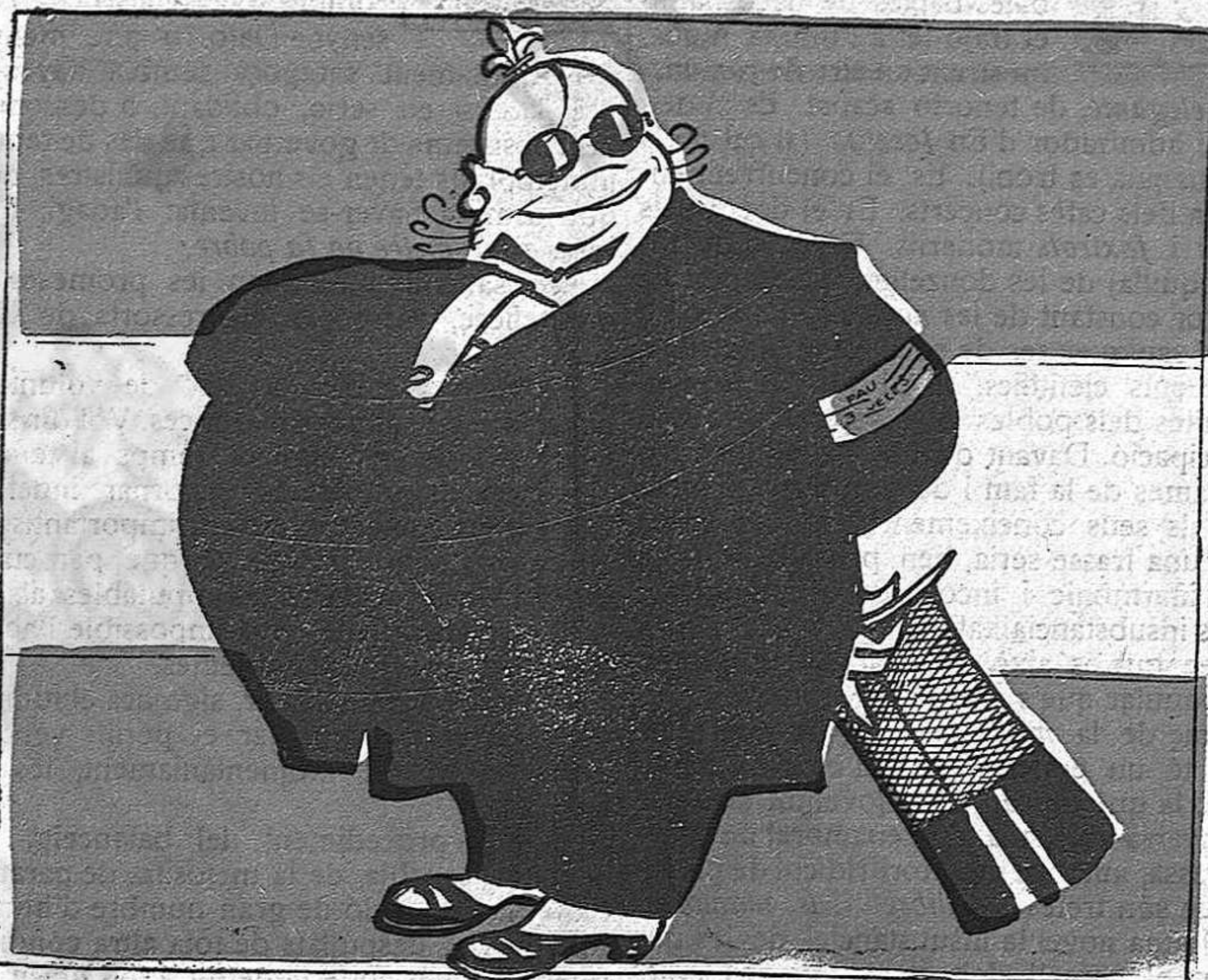
—Fins d'aquí un mes.
Al sortir de l'agència En Llesca mormurà:
—Ara si que seré ben ric, tindrè la senyora millonària.

A poc a poc anaren passant els jorns, i al fer la mesada En Llesca a les deu hores menys qualques minuts del matí penetrava a la sagristia de l'església de San Felip Neri. A l'entrar hi vegé a don Coca, que romanía tot trist, i a un senyor carnós i lluent, el qual així que el va divisar li llençà una dolça rialleta.

En Carles, tot commogut, saludà fent grans reverències i després dirigint-se a don Coca exclamà:

—Tots hem estat puntuals.

L'home pacífic

—Em balla pel cap que aquest viatget portarà conseqüències.

—Tots no—respongué l'altre—la núvia per ara no n'és gaire.

—Això rai, ja l'esperarem, no vindrà d'un minut.

—No! això d'esperar-la amic Carles, si que no; puix passa que ella per destorbs sorgits a darrera hora, perdé el vapor que la havia de portar aquí a Barcelona i per tant ho hem arreglat tot perquè vostè es pugui casar amb el senyor Royo i Salas.

I mentre deia això signava a l'home carnós, el qual engegant una volior d'encisadors esguarts, contemplava amorosament al seu futur espòs. Però aquest, en canvi, era fortament irat, tant és així que plè de rabia cridà, mentre sortia de la sagristia:

—He consentit en desposar-me amb una millonària, però mai admetré, per més diners

que em donguin, que la meua muller sigui un senyor. Primer em quedo fadrí per tota la vida, puix amb una esposa així, val a dir-ho, un hom no podria ésser un bon marit.

El xicot ignorava que els dits senyors el volien fer casar per poders amb la milionària americana, a fi de que així, quan aqueixa arribés de l'Amèrica trobaria ja la feina adelantada.

CABRÉ I OLIVA

An En Bergamín, l'èxit del viatge regi se li ha pujat al cap, mateix que fos un vi de molts graus.

—I ara, en el paroxisme de la borratxera, diu barbaritats.

Diu, per exemple, que està palpablement demostrat que Barcelona és monàrquica.

No tant, senyor!

Això és que vostès confonen la cortesia amb l'adhesió.

Si en comptes de segrestar-nos al mariscal Joffre com varen fer, ens el porten als Toros... allà haurien vist vostès l'entusiasme lliberal i republicà.

No; Barcelona no és monàrquica; Barcelona és una gran ciutat noble i badoca, en la que hi ha gent per a tot.

Si el senyor Dato, en comptes de fixar-se en la gent que anà a l'Estació de França, s'hagués fixat en la gent que va restar tranquil·lament a casa seva, podria dir que Barcelona és la ciutat més indiferent per a les moixigangues.

Una de les «bones intencions» d'aqueix viatge tan alabat, segons confessió d'un dels protagonistes, era «procurar l'apropament dels dos elements essencials de vida, capital i treball.»

Apropament?... i el banquet dels obrers (?) el donen al Tibidabo i el dels capitalistes al Pla de Palació!... Valenta manera de apropar!...

Els mateixos hi posen set o vuit quilòmetres entre mig.

Paveros!

Don Joan de La Cierva havia anunciat la seva arribada a Barcelona, coincidint amb la visita del rei.

Afortunadament alguna bona animeta va fer desistir al funest ex dictador dels seus propòsits, i l'home de 1909 no va venir.

Ja va fer bé, ja.

O sinó, tot allò del «archivo de la cortesia» se'n va en orris.

Com sempre, els lligaires s'han mostrat aquesta vegada mestres en l'art d'embaucar als electors.

Amb el cuento de la bandereta catalana han fet el joc al centralisme, ja que guarnint els balcons, per lo que fos, era de veure que els il·lustres forasters, lluny de considerar els domossos com una protesta, ho pendrien com una manifestació de joia i adhesió.

Avui En Cambó els ha embarcat cap a l'Eldorado monàrquic, com ahir els embarcà cap a la Xauxa del Sometent patrocínic.

I pensar que, fora les banderes catalanes, quasi no hi quedava un pam de roba, en els balcons!

Ja cal que En Dato els hi agraeixi la percalina.

A Madrid corren rumors.

Corren rumors respecte a una desviació política d'En Francesc Cambó.

Diuen els madrilenys que En Cambó vol passar-se al conservadurisme.

A Madrid baden.

No'n fa poc de temps, que el sardanista de la Lliga ha passat el «rubicón».

En Cambó no's torna conservador, que ja ho és.

Tres vagons plens de mobles va treslladar a València l'ex bisbe doctor Reig.

Si tingués de cercar casa per a tants mobles, no li arrendo la ganància.

Però els mitrats no els tenen aquests mals de cap.

Injustícies de la vida!...

El clero pobre s'ha de pagar un mal pis; el clero ric té palaus de franc.

Llegim:

«Por orden gubernativa ha sido suspendida la cena popular que el comité republicano... etcètera.»

Senyor Bas, senyor Bas!... A veure si farà bueno el malo, vostè.

Fins el dret de menjar se'ns «quita»?

Que's creu que ja ens atipem llegint els menús del Tibidabo i de Llotja?...

Qualsevol diria que no poden fer àpèts sinó vostès!...